

ŠETŘILI JSME HERCE, TAK JSEM HRÁL MRTVOLU VE SKŘÍNI

Rozhovor s ředitelem Volyňské kultury Jiřím Houzímem

Je k organizování divadelní přehlídky potřeba smysl pro humor?

Humor je vždycky důležitý. Když se něco dělá moc vážně, tak... I vážné věci by měly být brány s nadhledem.

Jaký divácký zážitek si z letošní přehlídky odnášíte?

Samozřejmě jsem se nedostal na všechna představení. Pro mě osobně to byl muzikál Šakalí léta, zanechal ve mně velký dojem. A na začátku se mi líbil Zmrazovač, který měl zajímavě udělanou scénu, nádherné vokály a pak ty fórky. A samozřejmě Hroboso – Revizor. To už je skoro na profesionální úrovni.

A co ostatní diváci – máte pocit, že divácká obec tady vzrůstá?

Chodí víc lidí, ne markantně, ale pořád se nabalují další a další diváci, kteří si najdou v maratonu devatenácti představení to svoje. Je několik jedinců, kteří navštíví všechna představení. A pak jsou tací, kteří si vyzobnou představení, které je zajímavé. Divácká obec tedy roste, ale máme přání, aby rostla rychleji. Aby se třeba chodily dívat i soubory, které hrají v okolí. Přehlídka taky probíhá v době, kdy je hodně akcí – teď třeba i hokej. Když se rozhodne chlap jít na divadlo s manželkou, tak nesmí být hokej.

Máte pro to pochopení?

Mě hokej celkem nezajímá, ale vím, že jsou skalní fandové. Když je hokej, tak se přes to nejede.

Slyšela jsem o vás, že prý dokážete získat všemožné prostory pro divadlo?

Tak prostory jsou. Jde o to, jestli se v nich nechá hrát. Záleží na divadle – každý si představuje, kde by to představení mělo probíhat. Zířejší představení jsme měli možnost, kdyby bylo pěkné počasí, sledovat na nádvoří tvrze, které je kouzelné. Tam také přes léto hrajeme divadlo. Ale počasí je bohužel takové, jaké je. A můžeme být rádi, že tu nemáme záplavy.

A máte v plánu do příštího roku počasí nějak ošetřit?

Samozřejmě máme. Ale jak říkají Němci – když prší, tak necháme pršet (smích).

Jaké další povinnosti musíte plnit ohledně přehlídky?

Aby to fungovalo (smích).

Když se ohlédnete za letošní přehlídkou, vyberte nějaký okamžik, který vás opravdu potěšil?

Vždycky, když odjíždí nějaký soubor strašně spokojený. To je takové hřejivé. Já vždycky беру přehlídku jako setkání divadelníků. To, že se hraje divadlo, je bonus. Je to výměna zkušeností, výměna názorů, hledání nových přátelství, dělání si kontaktů, protože aby ochotníci mohli hrát, tak jim někdo musí i nabízet možnosti. Vy k nám, my k vám. Hrát ochotnické divadlo jenom v jednom místě je asi plýtvání časem a prostředky. Odehraje se dvakrát, třikrát, a je to.

OD PŮLKY JE TO VÍC KOPECKÝ NEŽ PROCHÁZKA S KACHYŇOU

Rozhovor s režisérem Josefem Janem Kopeckým

Vzali jste si jako předlohu přímo film Karla Kachyni nebo jen scénář?

Spouštěcím motorem byl film. Záhy jsem si ale uvědomil, že vážně nebudeme vyprávět dialogem. Měli jsme více zdrojů. Byla tam novelka Jana Procházky, ze které potom vznikl filmový scénář, který napsali společně Procházka s Kachyňou. Získali jsme filmový scénář, ale co si budeme povídat, tam jsou jen dialogy a poznámky pro kameru, což nám moc nepomohlo. Potom jsme šli po příběhu. Filmovou předlohu ctíme řekněme do půlky, od půlky je to už asi víc Kopecký než Procházka s Kachyňou. Nicméně vyznění a pointa samotná je, jsem o tom přesvědčený, Procházkovo-Kachyňova.

Co jste zvolili za klíč pro převod filmu do jiného, divadelního jazyka?

Není to naše první adaptace filmu na jeviště, nicméně pro mě asi zatím nejkomplicovanější právě v tom, že film vznikl jako první širokoúhlý film, hodně pracuje s vizuálem. Kachyňa tehdy ctil to, že hlavní události se dějí ve zlatém řezu políčka filmu, ale spousta věcí se odvíjí na bocích, právě v tom

širokém úhlu. Hodně pracuje s detailem, se stříhem. Převést to na jeviště znamenalo najít divadelní způsoby, jak stejnou věc divákovi nějak sdělit. Zvolili jsme proto systém, kdy máme pouze jedno jediné bodové osvětlení, které trochu jako kamera švenkuje na herce, na kočár. Zdůrazňuje, co má divák prioritně vidět. Zároveň ale přišerí kolem není tma, takže je vidět v širokém úhlu i okolí. Pracujeme navíc hodně s fokusem, takže bodové světlo zužujeme, rozostřujeme, stahujeme a vedeme diváka tam, kde si myslíme, že je to hlavní, ale zároveň mu nebráníme, aby sledoval všechno, co chce. Druhá věc souvisí se stříhem a opět jsme si pomohli světlem. Upravili jsme scénář tak, abychom filmovou stříhovou sekvenci, která posouvá děj v čase a prostoru, nahradili točnou, která diváka veze. Točna u nás víc znamená lineární časovou osu než přesun v prostoru samotném. Les ve filmu je určující, v našem případě je vlastně jedno, jestli je to v lese nebo v kterémkoli jiném prostoru. Oni jsou především ztraceni v prostoru, ať už jím je cokoli, a jdou. Píšeme, že jde o

nejpomalejší road movie. Chápeme, že to není nejvhodnější výraz pro divadelní tvar, ale zase je podle nás mnohem sdělnější pro diváka. Děj se odehrává na pozadí událostí druhé světové války, dochází k rozostření toho, kdo je a kdo není kladný hrdina. Především jde ale o vztah mezi hlavními protagonisty.

Ve vztazích je oproti filmu posun, hlavně v ženské postavě, která je ve filmu především matkou.

Já si myslím, že není. Je to jeden z možných výkladů. Načetl jsem k tomu spoustu sekundární literatury a tvůrci se snažili udělat postavu úplně odbytostněnou, ne ženskou, ne krásnou, ne mladou, ne starou. Je tam možné ji vysvětlit mateřskými pudy, ale primárně to tam nevidím. Co ve filmu, být je úžasný, podle mě není dotažené, je její přerod ze ženy nenávidící německé vojáky k tomu sblížení se, ať už sexuálnímu či ne. Ve filmu k němu dojde jakoby z žádného popudu. Pokusil jsem se scénář přetavit a jejich vztah budovat od začátku. Jejich pohledy, doteky, způsob, jakým spolu komunikují. V

VOZÍK DO VÍDNĚ

Proslulý film adaptován na divadlo, zrádná to věc. Obzvláště když Procházkův a Kachyňův scénář nestojí na dialozích, ale na specifických filmové řeči, počítá s vyprávěním obrazem, stříhem, v detailu.

Českotřebovský Triarius v čele s režisérem Josefem Janem Kopeckým našel základní klíč ke zdivadelnění pomocí točny, na níž sedí diváci, jejíž pomocí jsou doslova vtaženi do příběhu a která účinně evokuje nekonečné putování Kristy s německým vojákem. Je ovšem pravda, že působivost točny, s níž se v zásadě zachází pořád stejně, se postupně vyčerpává, a nabízí se otázka, jestli přirozená monumentálnost otáčivého hlediště není v rozporu s komorní atmosférou intimního příběhu, o kterou režisérovi jde.

Jistým problémem produkce je nezřetelné navození výchozí situace. Ta je ve filmu jednoznačně nastolena úvodním titulkem, který nás zpraví o zabití Kristina muže a jejím odhodláním k pomstě - jeho text je zde však pouze otištěn v programu a teprve pomalu a postupně si musíme domýšlet, oč mezi putujícími vlastně jde. To, že většina dialogů inscenace je v němčině (ve filmu otitulkované), naše porozumění ději také komplikuje.

Od scénáře se asi nejvíce tvůrci odchýlili v typovém rozložení rolí. Pokud Procházka s Kachyňou předpokládají, že voják je nevinně působícím, takřka ještě chlapcem, jehož bezbranný zjev od začátku Kristě bere sílu ke mstě, pak Aleš Dvořák tomuto typu zcela jistě neodpovídá. Není to jistě chyba, režisér však nedokázal postupně vznikající vztah mezi nimi účinně budovat jinak. Chybí zde zkrátka záchytné body, které by paradoxní sblížení tak rozdílných lidí učinily uvěřitelným.

Na tom, že inscenace je místy skutečně sugestivní, má značný podíl hudba Jana Fikejze. Místy se o ní režie opírá až příliš a zachází s ní jako automatickým spouštěčem emocí, ale na amatérském poli jde o moderní scénickou hudbu nebyvalé kvality.

Jan Šotkovský

...dokončení ze strany 2

našem případě jsou to dva vrstevníci, kteří k sobě našli cestu.

Máte představu, kolik toho během jednoho představení nachodíte?

Diváci odpoledního představení viděli otočit točnu mnohem víckrát. Večerní představení bylo přetížené, došlo k technickým potížím a nebylo možné otočit čtyři a půl tuny tolikrát. Běžně

otáčíme řekněme třicetkrát. Průměr točny je pět metrů, takže je to ve výsledku pár desítek či stovek metrů. (Obvod kruhu = $2\pi r$; $r = 2,5$ m; odhadovaná vzdálenost herců od točny 1 m; počet kol 30. Výpočet: $2 \times \pi \times 3,5 \times 30$. Výsledná ušlá vzdálenost při jednom představení je přibližně 660 metrů. Pozn. red.)

Petra Jirásková

Bylo to zajímavé a pěkné. Nevím, co víc bych k tomu mohl říci.

Jiří, Česká Lípa

V tuhle chvíli vám opravdu nechci odpovídat. Nezlobte se, ale ještě nemohu. Musím to v sobě nejprve zpracovat.

Martina, Kolín

Jsem plný dojmů a musím představení nechat, aby prošlo hlavou. Aby city ze mě vyšly ven. Budu schopen o tom hovořit později, teď přesně po představení to nepřipadá v úvahu. Bylo to tak silné, že to prostě nejde.

Jiří, Volyně

Moc se mi líbil nápad s otáčecím hledištěm. Putovali s károu a my jsme je u toho mohli sledovat. Bylo to však velmi zdoluhavé a konec byl zase najednou strašně zhuštěný. Celou dobu se vlastně nic moc nedělo a najednou ženu znásilnili, vojáka zastřelili a šmitec. Celou dobu se tedy, podle mě zbytečně, protahovaly scény a pak se představení najednou scvrklo.

Alice, Praha

Mile mě překvapilo, jak jsem se cítila uvnitř představení. Bylo to způsobeno tím pohybovým efektem. Tento princip byl pro mě nejcennější. Jako celek mi to však přišlo zdoluhavé.

Kateřina, Brno

Jsem z toho nadšený, Byl jsem pohlčen atmosférou představení. Atmosféra byla budována postupně a myslím, že nikoho nemohla nechat v klidu. Když to porovnáím s filmem, tak to bylo hodně podobné. Ale před televizí jsem podobné mrazení v zádech neměl.

Jan, Praha

ŽENY JSOU NA ROLI VÍČ PŘIPRAVENÉ

Rozhovor s režisérkou Janou Jančíkovou

Jak jste přišli k textu hry Srdeční záležitosti?

To je přímo divadelní hra, kterou napsal Petr Strnad. V momentě, kdy jsem si ji z Dilie vytáhla, zjistila jsem, že je to česká premiéra. Pak jsem kontaktovala Petra Strnada a s nadsázkou jsme se domluvili, že je to světová premiéra, protože ji ještě nikdo jiný neuváděl. Nevím proč, protože mně ten text připadá moc dobrý. Možná je to tím, že je tam čtrnáct ženských, možná mají někde problém tolik žen najít. U nás to problém nebyl, nás je ve spolku asi devadesát a všichni jsou lační hrát. Je tedy z čeho vybírat.

Podle čeho jste text v Dilii našla?

Je nás ve spolku pět režisérů a střídáme se, máme dramaturgický plán a já když vím, že jsem na řadě, začnu hledat přes synopse v Dilii. Když mě něco zaujme, nechám si to poslat. Pak mám doma takových čtyřicet, padesát knížek v elektronické podobě a čtu a čtu. Hry si známkuju jako ve škole. Hra, která dostane jedničku, k té se vracím. Srdeční záležitosti jednoznačně dostaly jedničku, a když jsem se ke hře vrátila, ujistila jsem se, že máme potenciál ji udělat, sáhla jsem po ní.

Čím vás hra zaujala nejvíc?

Hlavně tématem. Je v ní naznačeno, že každá lidská bytost má nějaké velké trápení, že lidé mají v životě co řešit. V momentě, kdy svůj problém dokážou nějak správně pojmenovat, že ten problém může být najednou trochu jiný a oni jsou schopni jít dál. Je to vlastně takový psychotherapeutický pokus, který ony na jevišti ztvárňují, když se každá svěří se svým problémem. Pak ho dokážou nějakým způsobem přehodnotit. Takhle myslím, že to funguje i v běžném životě.

Na jevišti máte spoustu žen, vy sama jste také žena – režisérka. Nechyběl vám při zkoušení mužský pohled?

Mužský pohled nám trochu dával autor. Trochu jsme se nad tím podivovaly, jak mohl napsat takovou feministickou hru. Myslím, že je hra hodně o ženských pocitech a uvědomovala jsem si, že by byl problém, kdyby takovou hru chtěl režisovat chlap. Zaprvé by si ji asi nevybral, další věcí je, že by s textem měl možná problém. Pochopit tu ženskou duši je pro spoustu chlapů problém. S Petrem Strnadem jsme se viděli při premiéře a samozřejmě jsme hovořili o hře a zjistila jsem, že on měl hodně věcí okoukáno, že jsou to pos-

bírané lidské příběhy. Měl spoustu inspirace ze svého okolí. Sám mi přiznal, že velkým pomocníkem byla jeho vlastní maminka, která mu pomohla některým postavám dát téma. To, že je na jevišti čtrnáct ženských a není tam chlap, mi, musím říct, nesmírně vyhovovalo. Protože jsme si právě mohly jít cestou ženského myšlení. Když jsem si vybírala ty dámy, který nyní na jevišti stojí - a že jsem měla z čeho vybírat, věděla jsem, že nám spolu bude na jevišti krásně. Protože to jsou ženské, které jsou úžasné, mají velká srdíčka a dokážou se nadchnout pro věc. Hlavně ale dokážou vnímat lidi kolem. Je to o empatii, o tom, že musíme umět poslouchat lidi kolem a vnímat je. Myslím, že to spousta chlapů nedokáže. Možná mám pro ně slabost, protože moje první divadlo bylo Nejstarší řemeslo od Pauly Vogelové. To bylo nádherné divadlo, dodnes na něj všichni vzpomínáme a myslím, že lepší divadlo už nikdy neudělám. Bylo to pět stárnoucích žen a bylo to nádherné. Se ženskými se nádherně pracuje. Možná se na mě chlapi naštvoju, ale připadá mi, že jsou ženské víc připravené na roli, víc o ní přemýšlí a dokážou ji víc uchopit srdíčkem.

Petra Jirásková

SRDEČNÍ ZÁLEŽITOSTI ANEB Z NIČEHO BIČ NEUPLETEŠ

Radost ze hry, spousta pozitivní energie, entuziasmus a autenticita hereckých projevů – to jsou hlavní atributy, které se z jeviště přelévají do hlediště a navozují velmi příjemnou atmosféru. Tak tomu alespoň bylo při volyňském přehlídkovém představení Srdeční záležitosti Divadelního souboru NA TAHU a MKS Červený Kostelec. Kardinální problém ovšem nastává v okamžiku, kdy divák začne vnímat obsah slov, která k němu z jeviště doléhají. Text Petra Strnada totiž nedosahuje alespoň základních parametrů, jež by divadelní předloha měla mít.

Přítom rámcový nápad je velmi slibný. Ve virtuálním srdci muže se setkává čtrnáct žen, které prošly a procházejí jeho životem a postupně každá z nich odkrývá svůj vlastní životní příběh. Sledujeme tak zpovědi, které ve své komplexnosti mají vytvořit celistvý obraz, odkazující k radostem a především strastem ženského pokolení. Tyto zpovědi se však nesou pouze v poloze konstatování a proklamací a autor (až na nepatrné výjimky) nedává prakticky možnost režiséra a hercům vytvořit jedinou dramatickou situaci, ve které by postavy mohly jednat, dostávaly by se do konkrétních vztahů a jejich konání na jevišti by bylo smysluplně motivováno. Místo toho, bohužel, jsou herečky nuceny říkat na scéně bez hlubších souvislostí klíše a „pravdy“ typu „Nikdy neříkej nikdy“, „Vždycky se dá dostat ze dna“, „Přátelství mezi ženami je složitá věc“ atd., atd.

Korunu všemu pak nasazují závěrečné promluvy (spíše zoufalé výkřiky), ve kterých protagonistky přehodnocují svůj dosavadní život bez jakéhokoliv tematizovaného ozřejmění (pokud za toto nepovažujeme vnější fakt, že mužovo srdce došlo). V okamžiku, kdy se objeví nečekané a ozvláštňující slovní sdělení (Michaela, která omylem ukáže svému manželovi popsána záda, kde stojí nápis: „Míša je moje. Standa B.“) nebo kdy zaregistrujeme zárodek dramatické situace (babička se přizná své vnučce, že měla také lesbický vztah) zazní z jeviště DIVADLO. Těchto okamžiků je však zoufale málo. Přes veškerou snahu režisérky (Jana Jančíková), která dělala, co mohla, a přes velmi slušné herecké výkony všech představitelk (za všechny bych rád jmenoval Mílu Hilmanovou jako Marii, Renatu Středovou jako Mirku, Pavlínu Škodovou jako Marcelu či Janu Poláškovou jako Míšu, jmenovat by si však zasloužily všechny) se opět potvrdilo, že VŠE začíná u dramaturgie. Z ničeho prostě bič neupleteš...

Milan Schejbal

Tentokrát se mi to moc líbilo. Jsem z Kostelce, takže představení znám. Myslím si, že šlo hodně nahoru. Za tu dobu, co to holky dělají, představení krásně vypílovaly. Navíc tu dnes byla krásná atmosféra, diváci vždy udělají představení.

Pavel, Červený Kostelec

Některé příběhy se mi velice líbily a dotkly se mě, ale celé se mi to zdálo poněkud dlouhé. Můj dojem je v tuto chvíli velmi čerstvý a musím si jej v hlavě teprve zpracovat.

Libor, Praha

Jsem moc spokojená. Bylo to hezké, živé, příjemné. Pokaždé mě zajímá, kdo píše scénář. Vy píšete jenom režii. Scénáře se mi líbily již v řadě případů.

Věra, Strakonice

Velmi obdivuji, že je tolik žen na jevišti a snesou se, vydrží vedle sebe. Zároveň pak odvedou tímto způsobem představení. Klobouk dolů.

Pepa, Česká Třebová

Představení bylo pochopitelně výborné. Znáám jej, ale můj pohled není objektivní, protože jsem Kosteceček.

Honza, Červený Kostelec

Text byl opravdu špatný a herečky ani režisér už s tím nemohli mnoho udělat. První představení na letošní přehlídce, které mě nepotěšilo.

Jaroslav, Praha

Slavomir Mrožek: Letní den

AŤ VOLÍME, KOHO CHCEME, VŽDY JE U MOCI STEJNÁ SKUPINA LIDÍ

Rozhovor s režisérem Aloisem Kummerem

Mrožkova hra není navzdory svému názvu vůbec optimistická. Proč jste si ji vybral?

Je to můj režijní debut. Hledal jsem text, který by se mi líbil, a s výběrem jsem začal od autora. V Divadle Bez střechy jsme už od Mrožka hráli Šťastnou událost a jako autor mě velmi oslovil, proto jsem se zaměřil na jeho hry. Jeho pesimistické názory mi konvenují, takže mi Letní den byl svou tematikou blízký. V podmínkách amatérského divadla je důležité i obsazení, musíme hrát to, na co máme lidi. A u tohoto představení se sešly všechny okolnosti pro to, aby mohlo vzniknout.

V Letním dnu jsou komické až groteskní situace, ale z celkového vyznění jde mráz po zádech. Postava Nezdar se nakonec nechá v podstatě dostrkat do moře.

Základní premisa hry je, že jednomu se všechno daří a druhému se nedaří nic. A ten, kterému se nic nedaří, chce spáchat sebevraždu. Jednou ze zásad absurdního divadla je, že se v průběhu hry v podstatě nic nestane,

takže jak to bylo na začátku, tak to i skončí. Zdarovi se podaří všechno, jak mělo, Nezdarovi se nakonec povede ta sebevražda, což je vlastně jeho první životní úspěch – i když se to nestane tak úplně jeho zásluhou.

Je podle vás Mrožek pro dnešní diváky ještě vůbec aktuální?

Považuji Mrožka z části za politického autora. Ale tahle hra mi na první pohled připadala, že by se nemusela té politiky týkat. Sám pro sebe v ní ale mám aktuální téma, které se týká voleb. Mrožek totiž obvykle akcentuje téma svobody volby. A v Letním dnu je to konkrétně svoboda volby jednotlivce kontra nějaký osud nebo předurčenost. A v souvislosti s volbami mi vyvstává otázka, že ať hlasujeme, jak chceme, nemusí být naše volba určující pro to, kdo nás potom reprezentuje. Prostě ať volíme, koho chceme, vždycky je u moci stejná skupina lidí. To je pro mě politický odkaz této hry. Ale svoboda lidského činu je myslím obecné a nadčasové téma.

Říkal jste, že to je vaše první režie,

předtím jste hrál. Jak se vám první režijní zkušenost líbila?

Jsem možná z divadla zmlsaný tým, čemu se říká „kolektivní režie“. Většinou to funguje na základě benevolence člověka, který má nadhled, ale zároveň nechá herce, aby sami tvořili. Oni pak mají dobrý pocit, že si na něco přišli sami, ale on jim stále určuje mantinely, kam můžou nebo nemůžou, a odpovídá za celkový výsledek. Ačkoli se mi takový přístup líbí, nemyslím si, že jsem na něj už dostatečně osobnostně vybavený. Nechce se mi vzdávat se herectví, ale zároveň se mi nechce zůstat jen u jednoho režijního počínu.

Máte teď v plánu dalšího Mrožka?

Asi bych nechtěl hned navázat stejným autorem. Nevím, jestli se budeme hned pouštět do další hry, jestli si nedám trochu pauzu a nebudu se věnovat zase spíše herectví. Nicméně mám pár textů, které bych rád převedl na prkna, ale nemám ještě vybraný žádný konkrétní.

David Slížek

DOKONALE VYBROUŠENÁ KONSTRUKCE

Absurdní drama je specifická kapitola dějin divadla, která ve své době revolučně bourala konvence divadelního vnímání a jazyka. To dnes už od této dramatiky pochopitelně nelze čekat a je nutno si najít jiný důvod k jejímu inscenování. Bohužel DS NETRDLO z Vyškova ho ve své inscenaci LETNÍ DEN Slawomira Mrozkova buď nenašlo, nebo se nám ho podařilo předat.

Na jevišti vidíme velmi kultivovaný, čistý, nepochybně promyšlený, uhlažený tvar, kterému po formální stránce lze máloco vytknout. Jeho obsahem je modelová situace, v níž se setkávají dva principy – a-priorní úspěch a a-priorní neúspěch. Nelze je vnímat jako dramatické postavy s konkrétním lidským zázemím, ale jako oživlé teze, které se střetnou v jakémsi myšlenkovém konstruktu. Právě ona tezovitost a racionální konstrukce patří mezi principy, které k absurdnímu divadlu přináležejí – resp. tvoří jeden z jeho proudů. Ale je třeba si uvědomit, že být hry z tohoto šuplíku neztrácí nutně na své hodnotě literární či historické, jejich dramaticčnost už je ale mnohdy vyčerpána a překonána a aby na jevišti obstály, vyžadují režijní odvalu či invenci, která není omezována úctou ke klasice a která hře dodá nové opodstatnění.

Představení, které jsme ve Volyni viděli, funguje jako dokonalý hodinový strojek. Je evidentně přesně propracováno po myšlenkové stránce, ale je stejně sterilní a neosobní jako zmiňovaný hodinový mechanismus. Hereckým výkonům v podstatě není co vytknout, scénografie je funkční, režijní vedení je evidentně promyšlené do detailů. Výsledek ale zůstává záměrně ve velmi obecné rovině – aby zmiňované tezovitosti bylo učiněno zadost. Inscenace tak v divákovi může vzbudit zájem intelektuální, ale v emocionální rovině ho nemá co zasáhnout. Přitom minimálně finále, kdy Zdar Nezdarka prakticky domanipluluje k sebevraždě, či-li ho zavraždí, má potenciál se diváka dotknout i po zmiňované emocionální stránce. Bohužel zde je tato situace emocionálně rovna vyřešené rovnici.

Vyškovským tak lze sice pográtulovat k precizní divadelní práci, na druhou stranu ale je nutno vyjádřit politování nad tím, že se jim nepodařilo překročit mantinely, které v dnešní době s sebou tato hra nese.

Kateřina Baranowska

Líbilo se mi to. Je to ze života. Chvíli jsem se v tom hledala, ale myslím si, že takhle to je a je to trochu smutné. Myslím, že se v tom každý vidí, anebo vidí někoho z okolí.

Pavína, Červený Kostelec

Bylo to velice příjemné představení. Herecké výkony úplně výborné. Bylo to čisté představení. To se mi na tom moc líbilo.

Dita, Česká Lípa

Mně se líbila scénografie, úsporná a funkční. Opravdu pěkné představení.

Renata, Česká Lípa

Bylo to pěkně vymyšlené. Dialogy byly trochu filosofické, odnáším si to zamýšlení nad smyslem života. Je třeba se nad tím trochu zamyslet.

Lukáš, Český Krumlov

Líbily se mi herecké výkony, hlavně pana Zdara. Ale upřímně, ten text není to, co já na divadle vyhledávám, takže k tomu mám takový zdrženlivější postoj. Ale představení mě zaujalo.

Libor, Praha

Mně se to líbilo. Konec mi přišel tak najednou, byl hodně rychlý. Líbí se mi celá přehlídka, jsem tu spokojená. Už jsem tu podruhé a přijedu zas, jestli neumřu.

Květuše, Klášterec nad Ohří

DS Jirásek Česká Lípa / režie: Václav Klapka

William Shakespeare, Václav Klapka: Jak se Vám líbí Jak se Vám líbí

RUKA PÁNĚ JE OTEVŘENÁ, A TÍM PÁDEM JE TO DOBRÉ

Rozhovor s režisérem a hercem Václavem Klapkou

Shodou okolností jsem viděl představení DK Jirásek Jak se vám líbí i v osmdesátých letech na Hronově. Jak velký posun nastal mezi tehdejší a současnou adaptací?

Stejně, jako se posunula doba a společnost, posunula se i naše inscenace.

Má nějaký vliv na inscenaci změna režimu?

Určitě. Jak se vám líbí hrají jiní lidé, kteří minulý režim nezažili. Hrají si to po svém, o jiných tématech, takže je jasné, že představení je úplně jiné.

Zbyl v inscenaci ze starého souboru někdo kromě vás?

V souboru zbyli všichni, ale v této hře zůstávám pouze já. Dělán jakéhosi gardepána, jinak by za mě mohl hrát klidně někdo mladší.

Hrajete tu hru rád?

Ano, velmi rád. Jsem rád s mladými.

Kolik je v inscenaci ze Shakespeara a kolik z vás?

To musí posoudit diváci, to musíte posoudit sám. Nikdy jsem to neměřil.

Prostě jsem si tímto způsobem vyložil Shakespeara. Je pochopitelné, že jsou tam moje repliky, repliky herců, ale měl by tam zůstat Shakespeareův duch.

Váš soubor má na repertoáru víc her. Proč mám pocit, že je vás málo vidět na přehlídkách?

Byli jsme zde ve Volyni s minulou hrou Tři muži ve člunu před dvěma roky a pak jsme žádnou novou inscenaci neměli. Teď jsme zde opět. Je to prostě tak, že když máme nějaké další představení, jedeme s ním na přehlídku. Neplodíme čtyři, pět inscenací za rok.

Takže teď nic nového nechystáte?

Chystáme. Připravujeme adaptaci hry, která se jmenuje Zavraždění Jean Paul Marata markýzem de Sade v blázinci v Charletonu.

Kdy bude premiéra?

U hry tohoto typu nechci plánovat premiéru. Až to dozraje. Původně jsme chtěli na jaře nebo na podzim.

Bude hrát stejný soubor, který hrál v dnešním představení?

V představení bude hrát mladá i starší část souboru.

Jak se žije divadlu v České Lípě?

Dá se říci, že došlo k velké renesanci. Znamená to, že zde hrajeme čtyři představení, vlastní inscenace. To je perfektní, protože lidé do divadla chodí. Divadlu je nakloněno i město. Ruka páně je otevřená, a tím pádem je to dobré.

Hrajete ve svém divadle?

Není přímo naše, ale máme v něm exklusivní podmínky. Nikdo nám nepřekáží, jsme tam jediní.

Honza Švácha

AS YOU LIKE IT AS YOU LIKE IT

Návrat legendy se vydařil. Remake druhdy proslulého představení DK Jirásek Česká Lípa prokázal, že i když politické akcenty se poztrácely v běhu času a anti-iluzivní, bazálně divadelní hravost už nemá sama o sobě punc progresivity a objevnosti, pořád cosi zůstalo. Přesněji - zůstala zdařilá, herecky naplněná klauniáda (s humorem leckdy jednoduchým, ale vždy vkusným) kořeněná suverenitou a espritem celé šestky zúčastněných (dlužno dodat, že pan Landovský je zde první mezi rovnými). Shakespeare zde zafunguje prakticky pouze jako věšák na rozličné blbnutí, ale i věšáky mohou být dobré a špatné - tento je vyvedený. Zásadní výhodou inscenace je pak stopáž - skončí přesně ve chvíli, kdy by mohla začít nudit. Banální pointa - Jak se vám líbí Jak se vám líbí se mi prostě líbí.

Jan Šotkovský

Mně se to líbilo, určitě. Krásný, nádherný, moc hezký. Skvělý herecký výkon. Spokojenost.

Jana, Červený Kostelec

Líbilo. Dobrý.

Milena, Červený Kostelec

Mně se to líbilo hodně. Bylo to trochu šílené, ale pěkné, pěkné.

Jaroslav, Volyně

Úžasný. Vtipný, oddechovka.

Prostě úžasný.

Jiřina, Volyně

Hrozně se mi líbila ta hravost. Úžasně si hráli s textem, měli úžasný dvojsmysly. Měli to bezvadně vyřešený, jak tam vyseli jako marionety.

Šárka, Praha

Mně se tohle představení strašně líbilo, protože herci hráli s plným nasazením, bylo to úžasné. Zasmáli jsme se. Moc pěkný.

Jiřina, Volyně

ROZHOVOR

...dokončení ze strany 1

V čem pro vás je tato Volyně jiná než předchozí Volyně?

Prší (smích). Každá přehlídka má určité obsazení souborů, vždycky jsou tu jiné soubory nebo stejné soubory, ale s jinou hrou, takže každá přehlídka přináší jinou dramaturgii, což je zajímavé. Kdyby hráli pořád Matku, Prodanou nevěstu a Jiráska, tak by diváctvo bylo zklamané. Pan profesor Císař dobře řekl, že dřív mělo divadlo větší mantinely. Teď je to volnější. Asi příští ročníky nebudeme do programu dávat, že je to klasika nebo že je to experiment.

V čem naopak je pro vás tato přehlídka stejná jako ty předchozí?

Vždycky říkám: každá přehlídka by měla být pohodová. Když přijedou soubory, měly by se cítit dobře. Aby byly spokojené ve všech směrech. Já dělám amatérské divadlo od roku 76 - 77, jako technik. Jednou jsem hrál – hrál jsem mrtvolu ve skříni. Šetřili jsme herce. Celou dobu jsem svítil a pak jsem tam oběhl a lehl jsem si do skříně. Ale vím, že když se někam přijede a hraje se divadlo, tak lidé chtějí někde společně posedět, a když to chybí, je to špatně. Musí mít zajištěno dobré ubytování. A samozřejmě člověk je gurmán, tak i dobré papání se musí zabezpečit. A pak jsou lidé spokojení.

Kateřina Hora Chalupníková

BURKE CUP

Letošní Burke Cup kvůli počasí proběhl v kině a Pošumavské tržnici, kde právě probíhal šperkařský workshop. Soutěžící dostali za úkol z dostupných materiálů vytvořit co nejlepší šperk pro Outěchovou. Některé výsledky vidíte na příložených snímcích. Buchtový náhrdelník si zkusil i pan Tichý.

PROGRAM

Neděle 18. května 2014

10.00 (NN) **HOST PŘEHLÍDKY**
Geisslers Hofcomoeianten Kuks /
režie: Petr Hašek

W. Shakespeare, Petr Hašek: Romeo a Julie (ve)dle Romia und Juliety

12.30 (NN) **Slavnostní zakončení**
Divadelního Pikniku Volyně 2014
s vyhlášením výsledků, předáním
ocenění a rautem

POZOR! POZOR! POZOR!
VZHLEDEM K NEPŘÍZNI POČASÍ
SE KOMPLETNÍ NEDĚLNÍ PRO-
GRAM ODEHRAJE V SÁLE NA
NOVÉ!

Zpravodaj XXIII. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2014. Redakce: Petra Jirásková, Edita Schejbalová, Kateřina Chalupníková - Horáčková, Honza Švácha, David Slížek. Vydává Volyňská kultura. Náklad 100 výtisků.